

Aptülkadir Elçioğlu,
"Sait Faik'ten Kafka'ya"
Karikatür Sergisi,
Ahmet Ümit.
Kaynak: Depo Photos.

AHMET ÜMİT

Unuttuğunuz yerden başlayacağım. Adımın silindiği son şehirden, son heykelimin parçalandığı son tapınaktan, son kâhinimin son kehanetinin son sözünden, sunaktaki son kurbanın tüten son etinden, sevgiyle, saygıyla, korkuyla yalvaran son kulumun son duasından. Ne zamanın acımasızlığı, ne insanın vefasızlığı, ne ufalan taş, ne eriyen mermer, ne çürüyen ahşap, ne sözün çaresizliği, ne duanın kifayetsizliği; hiçbiri ama hiçbiri önleyemeyecek gelmekte olan hükümranlığımı. Yine şimşeklerle parçalayacağım gökyüzünü, yine yıldırımlar yağdıracağım ışıklı şehirlerinizin üzerine, seller içinde bırakacağım lanetli ülkelerinizi, hastalıklar tebelleş edeceğim başınıza, aptal krallarınızı kandırıp savaşlar çıkartacağım, yine besili balıklarla dolduracağım denizlerinizi, yine ballı yemişler bahşedeceğim bahçelerinize, altın rengi tahıllarla bereketlendireceğim tarlalarınızı, doğurgan hayvanlar bağışlayacağım ağıllarınıza.

Eskisi gibi yeniden yakaracaksınız bana, yine korkuyla diz çökeceksiniz önümde, saygıyla sıraya gireceksiniz tapınaklarımda, adımlarımla titreyeceksiniz tepeden tırnağa. Yeniden hatırlayacaksınız sizden ne kadar nefret ettiğimi, sizi ne kadar sevdiğimi, sizden ne kadar kuşku duyduğumu, size ne kadar güvendiğimi. Atalarınızın, dedelerinizin, babalarınızın

unuttuklarını da hatırlayacaksınız birer birer. Ne kadar acımasız olduğumu da hatırlayacaksınız, ne kadar merhametli olduğumu da. Dizginsiz öfkemi de hatırlayacaksınız, sonsuz şefkatimi de. Sizi belalardan nasıl koruduğumu, dertlerden nasıl uzak tuttuğumu da hatırlayacaksınız, başınıza getirdiğim felaketleri de.

Ey belleği zayıf, ey aklı kıt, ey ahlaki düşük insanlar, beni unuttuğunuz günden başlayacağım. Olympos'taki altın tahtıma yeniden oturacağım ki, işlediğiniz bütün günahları görebileyim. Krallığımı yeniden kuracağım ki, gökyüzünde ve yeryüzünde yaptığınız yağma sona ersin. Toprağa yeniden bereket getireceğim, denizi kutsayacak, havayı temizleyeceğim. Eskisinden daha kudretli olacağım, daha zalim, daha acımasız. Ve tek tek yazacağım unuttuğunuz ne varsa bana dair, hepsini satır satır, kelime kelime... Sizin kanınızla...

Sonsuz karanlığı, kaosu, Toprak Anamız Gaia'yı, dedemiz Uranos'u, babamız Kronos'u ve ben Zeus'u anlatacağım yeniden. Titanları ve devleri nasıl yendiğimi, o kanlı muharebeleri, şanlı savaşları anlatacağım. Okumanız, yeniden hatırlamanız, hiç unutmamanız için.

Ahmet Ümit, Kayıp Tanrılar Ülkesi, Yapı Kredi Yayınları, 2021

POLİSİYE ARTIK ÜVEY EVLAT DEĞİL

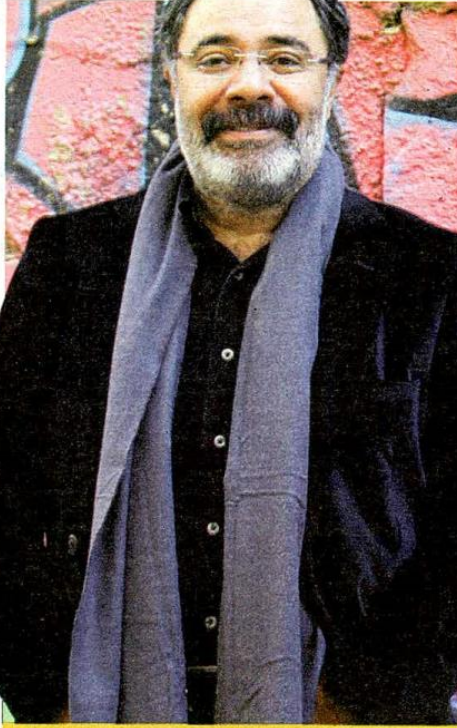
MUSTAFA KÖMÜŞ

Türkiye’de polisiye edebiyat artık kendine belli bir yer edinmiş durumda. Elbette bu durum her zaman böyle değildi. Polisiyeye, dünyanın birçok yerinde olduğu gibi Türkiye’de de üvey evlat muamelesi yapılıyordu. Öyle ki polisiye yazan bazı yazarlar eserlerini müstear isim kullanıyorlardı. Kemal Tahir’in yazdığı ve çevirdiği polisiyeler F.M. İkinci, Peyami Safa Cingöz Recai serileri ise Server Bedii imzasıyla yayımlanıyordu. Bu durum 90’lara kadar böyle devam etti. 90’lı yıllarda üç isim bu tabuyu yıktı: Ahmet Ümit, Celil Oker ve Osman Aysu.

Ahmet Ümit şiirle başladığı edebiyat hayatında, Türk edebiyatında polisiyeye bakışı değiştiren bir kitap yazmıştır: Sis ve Gece. 1996 yılında yayımlanan kitap aynı zamanda yabancı dile çevrilen ilk polisiye kitap olmuştur. Yalnızca bu kitapla da kalmamış, birçok iz bırakacak eserler vermiştir Ümit. Yarattığı Başkomiser Nevzat karakteriyle suçluların peşinden koşarken bize Anadolu’nun hiç anlatılmayan tarihini de anlatır Ümit. Ayrıca eserlerinde toplumsal konulara da oldukça değinir. Onun söylediği şu söz aynı zamanda polisiyeyi küçümseyenlere bir tepkiydi: İyi polisiye iyi edebiyattır.

Dedektif Remzi Ünal ise Celil Oker’in baş karakteridir. Bütün eserlerinde yer alır. Oker’in deyimiyle “Hava kuvvetlerinden müstafi, THY’den kovulma, kendisine saygısı olmayan özel dedektif Remzi Ünal.” Oker, ilk romanı Çıplak Ceset’i 1998’de yayımladıktan sonra neredeyse her yıl bir kitap yayımladı. Kitaplarında iş dünyasından siyasete, futboldan güncel konulara birçok alanda çarpıklığı ortaya koyardı. 2019 yılında hayatını kaybeden Oker, ülkede polisiyenin sevilmesinde ve büyümesinde en büyük paya sahip olan yazarlardan biriydi şüphesiz. Sıradan insanların sıradan hikayelerini oldukça güzel bir şekilde aktardı Oker.

Ve tabii ki Osman Aysu. Aysu, bir konuda bu iki yazardan ayrılır. O oldukça sık kitap yazan bir yazardır. Tam 84 kitap yazmıştır Aysu. Öyle ki ilk kitabı Havyar Operasyonu; Bir Suikastın Anatomisi’ni yayımladığı 1995 yılında ayrıca Kurt Sığınağı ve Sır Duvarlarını

Polisiyeye, dünyanın birçok yerinde olduğu gibi Türkiye’de de üvey evlat muamelesi yapılıyordu... 90’lı yıllarda üç isim bu tabuyu yıktı: Ahmet Ümit, Celil Oker ve Osman Aysu.

da yayımlamıştır. Aysu’nun kitaplarında öne çıkan bir unsur da polisiyenin bir alt türü olan casusluktur. Onun eserlerinde dikkat çeken bir yön de biraz abartıya da giden erotizmdir. Psikolojik yönleri ağır basan eserleriyle Aysu, bu alanda oldukça önemlidir.

Bu üçlünün ardından kadınlarla devam edelim. Gülce Başer, bugüne kadar iki kitap yayımladı polisiye edebiyat türünde. Aynı zamanda şair olan Başer, “Bir Ceset Bir Söz” ile girmişti polisiye alanına. Bir süre ara verdikten sonra da Yanığı Bulmak isimli kitabı yayımladı. Başer’in kitaplarında casusluk ve güncel konular oldukça önemli bir yer tutuyor. İlk kitapta Gezi Direnişi ikinci kitapta ise 15 Temmuz Darbe Girişimi kitapların içinde kendine yer buluyor.

Elçin Poyrazlar, kadınları yazdığı eserleriyle dikkat çekiyor. Türkiye’nin en önemli meselelerinden biri olan kadın cinayetlerini yazdığı son kitabı Ecel Çiçekleri oldukça vurucuydu. Tam anlamıyla Türk edebiyat tarihine iz bırakacak bu eserin öncesinde

de Poyrazlar’ın eserleri dikkat çekicidir. Poyrazlar, Mantolu Kadın’da ise bir ölü kadını konuşmuştu okurla.

Elbette ki Çağatay Yaşmut ve yarattığı karakteri Başkomiser Galip. Galip, oldukça sert bir Başkomiser. Kadıköylü ve cinayetlerin çoğunu da Anadolu yakasında çözüyor. İstanbul’un diğer yakasında da çözdüğü cinayetler oluyor tabii ki. Yaşmut, Galip’i kimi zaman bir bilim adamının öldürülmesinde kimi zaman bir töre cinayetinin peşinde koşturur. Tarikat ağlarının emniyete sızmasını, gece kulüplerinde işlenen cinayetler, seri katiller hepsi Yalmut’un kaleminden çıkan eserlerde yer alıyor.

Buradan emniyet ve devlet içinde kurulan dengeleri oldukça güzel anlatan Timur Soykan’a değinmeden geçmemeliyiz. Soykan, son dönemde edebi bir dille yazdığı gerçek suç öykülerinin yanında iki romanıyla da polisiye edebiyatta bir yer edinmiş durumda. Zavallı: Gerçek Kimin Umurunda ve Liste romanları AKP’li yılların ülkeye verdiği zararı da polisiye yoluyla bize oldukça iyi bir şekilde aktarıyor.

Emrah Serbes ve antikahraman karakteri Behzat Ç. Daha doğrusu tüm Ankara cinayet büro. Hayalet, Akbaba ve diğerleri. Televizyon dizisi ve filme de uyarlanan bu karakterin hikayeleri oldukça çarpıcı. Serbes de polisiye yoluyla toplumsal meseleleri oldukça iyi veren bir yazar. Ankara’nın sokaklarını ve semtlerini hiç görmeden sevmenizi sağlayacak eserler bıraktı polisiye edebiyatımıza.

Serbes’ten sonra tekrar İstanbul’a dönelim. Tophaneli dedektif Metin Çakır ya da diğer bir deyişle Pezevenk dedektif Metin. Armağan Tunaboylu’nun baş karakteri. Her kitapta neredeyse hem suçlu hem dedektif. Evet, Metin şüpheli olduğu için kendini aklamak mecburiyetiyle dedektifliğe soyunan bir karakter. Tunaboylu’nun kullandığı mizahi dil de kitapların okunmasında oldukça kolaylık sağlıyor.

Son olarak bu listeye mutlaka olması gerektiğini düşündüğüm kişi Altan Sezgintüredi. Vedat ile Tefo’nun ortaklığında katillerin peşinde Kadıköy’ü Suadiye’yi nakış bakış zihnimize işliyor Sezgintüredi.

Elbette bu listede olması gereken çok daha fazla isim var. Özetle polisiye artık üvey evlat değil. Hele ki bu topraklarda malzemesi bu kadar çokken. Evet, Ahmet Ümit’in de dediği gibi iyi polisiye iyi edebiyattır.

AHMET ÜMİT: Mitolojinin dilini bulmaya çalıştım

Usta yazar Ahmet Ümit'in yeni kitabı 'Kayıp Tanrılar Ülkesi' 15 Haziran'da okurla buluştu. YKY tarafından yayımlanan romanda Ümit, Pergamon antik kenti ve Berlin'i anlatırken aynı zamanda birçok konuya da değiniyor. Kitapta Başkomiser Yıldız Karasu ve Ölmez ailesi üzerinden Almanya'da yaşayan göçmen ailelerin sorunlarını, yaşadığı ırkçılığı da görüyoruz, Neonazilerin yükselişini de. Ayrıca Zeus'un ağzından mitolojik öyküleri de okuyoruz. Kitap, ilginç bir şekilde soyismi 'Ölmez' olan Cemal'in öldürülmesiyle başlıyor. Her cinayette Yunan mitolojisine bir gönderme yapılıyor. Ayrıca Ahmet Ümit okurlarının çok sevdiği Başkomiser Nevzat da kitabın sonlarında bize küçük de olsa bir merhaba diyor. Ahmet Ümit ile 'Kayıp Tanrılar Ülkesi'ni, kitapta anlattığı konuları, polisiyeyi ve edebiyatı konuştuk.

■ İlk olarak kitaptaki başkarakterden başlamak istiyorum. Başkomiser Yıldız Karasu'dan... Türkiyeli politik göçmen bir ailenin kızı ama sürekli kendisinden "Alman vatandaşım" diye bahsediyor. Bunu özellikle mi tercih ettiniz?

Ben kitabı yazarken Berlin'e gittim, orada yaşadım. Orada Türkiyeli insanlarla oturup kalktım. Epeydir de giderim Berlin'e. İlk gittiğim zaman oldukça şaşırıyordum. Bir kütüphanede Türkiyeli, Deniz isminde genç bir arkadaş çalışıyordu. "Ben Almanım. Babam ve annem Türkiyeli ama ben Alman'ım. O ailede doğduğum için Türkiye kültürüyle yakından ilgiliyim ama ben Alman'ım" dedi bana. Artık ilk göçün 60'ıncı yılı. O çocuklar orada doğdular ve kendilerini Alman olarak görüyorlar. Amerika'daki Afrika kökenli siyahlar gibi.

Özellikle buy karakteri seçtim. Çünkü romanın merkezinde Berlin var. Berlin'i anlatırken de bir aileden bahsediyoruz. Ölmez ailesinin romanı bu aslında. Bunlar Pergamon kazılarında yıllarca çalışmışlar. Sonra Almanya'ya göç etmişler. O nedenle Almanya'daki göçmen işçi meselesini anlatmak ve yükselen ırkçılığı anlatmak için böyle bir karakter şart olmuştu.

■ Ölmez ailesinden bahsettiniz. Bir de Yıldız Karasu var. Bunlar Türkiye kökenli ama bir taraf Almanya'yla entegre olabilmemiş, diğer taraf hâlâ bazı sıkıntılar yaşıyor. Kitabı yazma sürecinizde bunu nasıl gözlemlediniz?

Almanya'ya giden ilk Türkiye kökenliler dönmek için gitti. Gittiklerinde biraz para kazanıp dönmeyi düşünüyorlardı. Almanya hükümeti de böyle düşünüyordu. Ama dönmediler. Alman hükümeti buna hazırlıksız yakalandı. Türkiye hükümetinin ise hiç umurunda değildi. Bu insanların çoğu da kırsal kesimden insanlardı. Dolayısıyla oraya gidince Alman toplumuyla uyum sağlamak bir yana iyice kapandılar. Bu birinci kuşak. İkinci kuşak biraz daha uyum sağladı. Fakat üçüncü kuşak artık oralı oldu. Eğitimlerini aldılar, orada iş kurdular. Fakat hâlâ kendilerini Alman hissetmekte sorun var. Yıldız için de sorun var. Yıldız da o ırkçılığın, dışlanmışlığın içinde yaşıyor, Ölmez ailesi de. Her zaman ikinci sınıf vatandaş olma durumunu hissediyorlar. Özellikle Yıldız, bunun kavgasını veriyor kendi içinde.

■ Türkiye'de de dünyada da başkomiser veya dedektifin kadın olmasına çok sık rastlamıyoruz. Son dönemde artmış olsa da... Bir erkek olarak bu kadar güçlü bir kadın karakteri yazarken zorlandınız mı?

Aslında çok zorlanmadım. Çok fazla güçlü kadın tanıyorum ben. Özellikle Yıldız Karasu'yu yazdım ben. Hem kadın olsun hem de Türkiyeli olsun istedim. Polis teşkilatı Türkiye'de de dünyada da erkek bir teşkilattır.

Bu topluluğun içinde kadın olarak var olan bir karakter olsun istedim. Bir de çelişki yarattım. Yıldız'ın babası ve annesi politik göçmen. Tarihsel TKP'nin üyesi ikisi de. Ben de o teşkilattandım. Solcu bir anne babanın kızı. Biraz da tepki olarak polis oluyor. Ama babasıyla daha sonra çok doğru ilişkiler kuruyor. Ben de benzer şeyler yaşadım. Kızım Gül 12 Eylül koşullarında doğdu. Bu aileye doğdu için de illegal evler büyüdü. Bu yapının içerisinde mücadele etmek zorunda kaldı. Yıldız Karasu'yu yazarken de Gül'ü model olarak aldım. Onun Almanya'da ortaya çıkmış hali oldu aslında Yıldız karakteri. Yaman'la Yıldız'ın ilişkisi benim kızımın ilişkilerim gibidir.

■ Kitabın daha önceki kitaplarınızdan Patasana'yla çok benzer yönleri var. Yeni bir kitaba başlarken diğer kitaplarınıza bakıp etkileniyor musunuz?

Elbette etkileniyorum. Bu, benim on dördüncü romanım artık. Bu kitabın evet, Patasana'yla bir bağlantısı var. Dönüp

2007 yılında Leipzig'de kitap fuarına gitmiştim. Giderken Berlin'deki Bergama Müzesi'ne de uğramıştım. Girdim ve Pergamon Altarı'nı gördüm. Çok etkilendim, o gün 'buranın kitabını yazmak lazım' diye düşündüm.

Patasana metinlerini okudum. Bu kitabın metinlerinin daha farklı olmasını istedim çünkü. Patasana'dan farkı şu: Oradaki metinler günümüzdeki cinayet probleminden bağımsızdı. Burada ise okurlarımız okudukça görecekler, Zeus'un ağzından yazılan metin doğrudan cinayetle bağlantılı. Polisiye diliyle söyleyelim, muammanın içerisinde o metinler. Bir de Patasana'dan farklı olarak burada yabancı bir kenti anlattım. Kar Kokusu'nda aslında biraz Moskova'yı anlattım ama biz illegal yaşadığımız için kentin dışında bir köyde yaşıyorduk. Dolayısıyla Moskova'yı çok anlatmamıştım. Ama bu roman Pergamon kadar Berlin'i de anlatıyor. Berlin'in sokaklarında geziyorsunuz, tarihini görüyorsunuz, Rosa Luxemburg'lara selam var, İkinci Dünya Savaşı, Naziler... Bütün o süreci görüyorsunuz. Böyle bir farkı var Patasana'dan. Ayrıca Zeus'un dili de farklı bir dil. O dili kullanmak için oturup tekrar Homeros'un İlyada'sını Odyssea'sını; Hesiodos'un Theogonia'sını okudum. Bu metinler Yunan mitolojisinin temelidir. Ben onları okudum ve o dili bulmaya çalıştım.

■ **Zeus kitapta bize insanın kötü bir varlık olduğunu anlatıyor. Siz eserlerinizde insanın doğasının iyi olmadığını vurguluyorsunuz. Bu kitapta biraz daha öne çıkmış gibi...**

İnsan kötüdür diyemeyiz. Ama insan zor koşullarda ayakta çalışıyor. Günümüzdeki sanayi toplumu, kapitalizm vahşi bir toplum ortaya çıkardı. Güçlülerin ayakta kaldığı, güçsüzlerin yok olduğu bir sistem yarattı. Bunun karşısında başından beri; Spartaküs, Fransız İhtilali, Paris Komünü, Ekim Devrimi, 68 hareketleri gibi duranlar hep oldu. Yani insanlar hep adaletsiz düzenlere karşı, acımasız düzene karşı bir arayış içerisindeydi. Toplumsal adalet, özgürlük, bağımsızlık, insan onurunun korunacağı sistemler yaratmak için arayış içine girdiler. Fakat şu ana kadar her defasında istenilen o toplum yaratılamadı. Ama bir anlamda da yaratıldı. Bugüne kadar verilen bütün mücadeleler bize insanlaşma yolunda kazanımlar sağladı. Günde 8 saat çalışma, çocukların çalıştırılmaması, ırkçılık var olsa bile lanetlenmesi, diktatör var olsa bile onaylanmıyor, diktatör bile ben diktatörüm diyemiyor. Bu mücadeleler sağladı bunları. Ben 'insan kötüdür'den çok 'insan iyi değildir' diyorum. İyi eğitilirse, iyi koşullarda yaşayabilirsek iyi olabiliriz. Burada kültürün önemi açığa çıkıyor. Demokratik, doğaya saygılı, öteki canlılara, insana saygılı bir kültür yaratmamız lazım.

■ **Kitaplarınız ciddi psikolojik öğeler içeriyor. Kitapta kendini mitolojik karakterle bütünleştiren bir aile var. Bunun için özel bir çaba harcıyor musunuz, yardım alıyor musunuz?**

Tabii ki psikolog arkadaşlarıma soruyorum. İşte bu kitaptaki hikâyede grandiyöz megalomani görüyoruz. Ama esas olarak derinlemesine bunun üzerine çok çalışmıyorum. Kendi karakterlerim üzerine çalışıyorum. Bence roman biraz da bu demek. Romanı öteki edebi türlerden ayıran şey de budur. Örneğin

Dostoyevski'nin politik görüşlerine asla katılmam ama insanı anlatmada oldukça iyidir. İnsan ruhunun en aşağılık tarafını da en yüce tarafını da en güzel şekilde verir. Roman da tam olarak budur. Bunu ilk Cervantes Don Kişot'la yaptı. İpucu vermeyelim bizim katilimiz de Don Kişot'un yaptığı gibi yapıyor. Kendi topluma kapatıyor ve buna reaksiyon veriyor. Aynı Zeus'ta da var.

■ **Siz daha önce de bu toprakların tarihine ilişkin eserler verdiniz. Bergama'nın mitolojik tarihini yazmayı neden istediniz?**

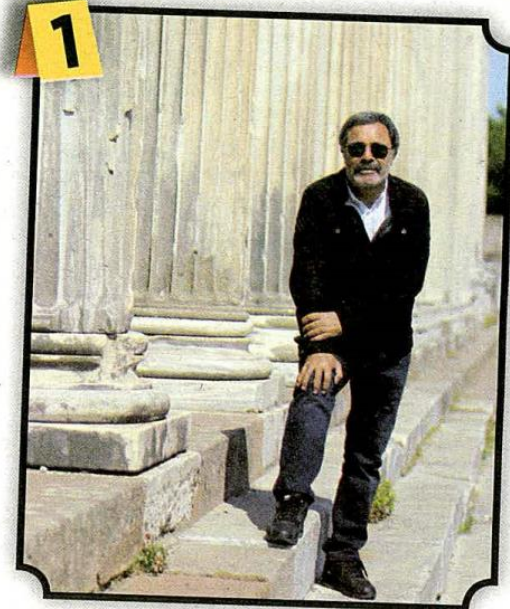
2007 yılında Leipzig'de kitap fuarına gitmiştim. Giderken Berlin'deki Bergama Müzesi'ne de uğramıştım. Girdim ve Pergamon Altarı'nı gördüm. Çok etkilendim, o gün 'buranın kitabını yazmak lazım' diye düşündüm. 2011 yılında psikologlar beni konuşma yapmam için Bergama'ya davet etti. Orada Bergama'yı ilk kez gördüm ve çok etkilendim. Muhteşem bir antik şehir. O zamandan beri okudukça daha da etkiledi beni. Tarihini öğrendim. Pergamon'un önemi şu, Helenistik dönemde başkent. Bir kere Zeus Altarı benzersiz. Başka hiçbir tapınakta böylesi yok. İkincisi kütüphane. Mısırlılarla aralarında problem çıkınca Pergamonlular parşömeni buluyor. Parşömen sayesinde kitabın ilk hali ortaya çıkıyor. Sonra Roma kenti oluyor. Olağanüstü bir antik şehir. Gözümüz gibi bakmamız gereken bir şey ama biz yapmıyoruz. Almanlar geliyor orada yol çalışması yaparken Zeus Altarı'nı götürüyor hem de izin alarak. İkinci Abdulhamid'in imzasıyla gidiyor bunlar. Hala da değişmedi. Türkiye'deki tarih anlayışı 1071'den başlatılıyor. Böyle saçmalık olur mu? Hitler, İskender, Roma, Selçuklu, Osmanlı... Bu senin kültürün, buna nasıl sahip çıkılmaz.

■ **Kitapta sizin en çok yazdığınız karakteriniz Başkomiser Nevzat da var. Nevzat'a ilişkin yakında bir roman gelecek mi?**

Türkiye'ye yansıyan bir polisiye vaka olursa iş Nevzat'tan sorulur ve dolayısıyla onun da merhaba demesi lazımdı. Şimdi bir masal üzerine çalışıyorum. Sevmeyi bilmeyen erkekler üzerine bir masal. Sevdikleri kadına ulaşmak isterken kendilerine bir hapisane yaratan erkeklerin masalı. Onun yarısı bitti. Ardından herkesin merakla beklediği Başkomiser Nevzat'ın karısının ve kızının katilini bulduğu romanı yazacağım.

■ **Siz polisiye yazmaya başladığınız zaman polisiye edebiyatın içinde dahi değerlendirilmeyen bir türdü. Şimdi polisiyenin geldiği noktayı nasıl değerlendirirsiniz?**

Edebi türler içerisinde roman her koşula kendini uyarlayan bir tür. O yüzden şiir eski etkisini kaybetti, deneme kaybetti, hikâye kaybetti ama roman hep gündemde ve etkisini kaybetmiyor. Ama polisiye roman çok daha rahat uyarlıyor kendini. Çünkü insan sıkılıyor. Sıkılan bir varlık. Bu nedenle de insanlar boş vakitlerinde riske girmeden gerilim duygusunu yaşamak istiyorlar. Romanda da filmlerde de bunu arıyorlar. Aslında bütün büyük yazarlara

Şiir kıskanç bir sevgili

■ **Sizin edebiyata ilk girişiniz şiirle olmuştur. Zaman zaman kitaplarınızda şiirden de faydalanıyorsunuz. Bu kitapta da Zeus'un okurla konuştuğu kısımlarda şiirsel bir yön var. Ahmet Ümit'ten yeni bir şiir kitabı gelir mi?**

Aslında yakın zamanda düşünmüyorum. Şiir romandan biraz daha farklı. Arada şiir yazayım diye bir şey olmaz. Başlı başına üzerine düşünüp ona odaklanmanız gereken bir şey şiir. Tümüyle kendini şiire vermeniz gerekiyor. Çok kıskanç bir sevgili, asla başka bir şey istemiyor. Bütün zamanınızı ona ayırmanız lazım. Ama daha sonra tabii ki neden olmasın.

■ **Biraz kitapta geçen mitolojik hikâyelerden bahsedebilir miyiz?**

Bu romanda mitolojik öykünün temeli anlatılıyor. Pergamon Altarı'nın duvardaki kabartmalar bunu anlatıyor. Tanrılarla devlerin savaşını anlatıyor. Bu bir kırılma noktasıdır. Anatanrıçadan kopuşu, diğer bir deyişle anaerkil yapıdan ataerkil yapıya geçişi anlatıyor. AnatanrıçaGaia herkesi yaratandır. Zeus kadın dönemi bitti, ataerkil dönem başladı diyor. Devleri yenmesinin anlamı aslında Gaia'yı, kadınları yenmesidir. Böylece tarihsel gelişim içinde anaerkil yapının yıkıldığını ve ataerkil yapının kurulduğunu görüyoruz.

baktığımız zaman polisiye her zaman onlar için vardı. Shakespeare'den Dostoyevski'ye, Umberto Eco'ya kadar ağır entelektüeller bile polisiyeye ilgi duyular. Bugün bu ikisini birleştirdiğini görüyoruz. Polisiye bir metinle dünyanın sorunlarını anlatmak ama aynı zamanda edebi metinler ortaya koymak... En azından ben bunu yapmaya çalışıyorum. Bunu başardığımı da düşünüyorum.

■ **Siz ülkenin en çok sevilen ve okunan yazarlarından biri olarak okurlarımıza önerileriniz nelerdir?**

Dostoyevski mutlaka okunmalı. Özellikle Suç ve Ceza, Karamazov Kardeşler, Budala ve Ecinniler. Tolstoy'dan Savaş ve Barış, Anna Karenina, Kreutzer Sonat. Hikaye okunacaksa Poe okunmalı, Sait Faik mutlaka okunmalı. Sherlock Holmes elbette okunmalı. Agatha Christie'nin 84 kitabı da okunmalı bence ama okuyamayacaksanız Orient Ekspresinde Cinayet, 10 Küçük Zenci, ve Roger Ackyrod Cinayeti okunmalı.